

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

bestyrelsens side godkendt, at kortfilmrådet som et forsøg har ansat 2 producere, der hver opstiller et program for produktion af et antal film samt udvælger de personer, der skal producere de enkelte film. Derefter forelægger man programmet for kortfilmrådet til godkendelse. Den film, der her er tale om, indgår i det godkendte program for den ene af de to producere.

Nu er det vel sådan, at fru Ellen Strange Petersen og jeg må erkende, at vi tilhører en anden generation end de kunstnere, der står bag filmen, og også på basis af andre kriterier er der forskel — der er nok også forskel på det syn, som fru Ellen Strange Petersen og jeg anlægger over for kunst. Jeg vil gerne nævne, at de anmeldelser, jeg har læst — men jeg tilføjer, at jeg ikke har læst alle — faktisk slår fast, at man finder, at filmen er et mislykket arbejde. Derimod opholder man sig ikke meget ved det pornografiske eller det blasfemiske. Nu har jeg i går set filmen, og skal jeg give udtryk for min mening, så er det den, at filmen er uden kunstnerisk værdi.

Det er min opfattelse, at hverken filmfondsbestyrelsen eller kortfilmrådet nærer noget ønske om at støtte produktion af film; der kan angribes for at være blasfemiske eller pornografiske. Der har ikke på noget tidspunkt været rettet beskyldninger mod dem i den anledning. Så vidt jeg kan se i dette tilfælde — jeg har undersøgt sagen — er det grundlag, på hvilket kortfilmrådet har taget stilling, meget ufyldstgørende. Og så er der endda sket det, at grundlaget er skiftet undervejs. Nu vil jeg tage forhandling med filmfondsbestyrelsen og kortfilmrådet med henblik på at sikre, at det grundlag, på hvilket man tager stilling til anmodning om støtte, er bedst muligt belyst.

Lad mig føje til, at jeg ofte her fra denne talerstol har givet udtryk for den opfattelse, at staten ikke må dirigere, lede og gribe ind over for den kunstneriske udvikling. Det kan ikke være statens opgave. På den anden side kan det heller ikke være meningen, at man med offentlige midler skal støtte hvad som helst. Det er min opfattelse, at de instanser, man har udpeget til at varetage det offentliges interesser, i almindelighed lever op til de stillede krav, så godt som det nu engang er muligt på et område, hvor der

nødvendigvis må være usikkerhed. Man kan i behandling af kunstneriske anliggender ikke anvende de samme normer som på alle andre områder, men det betyder ikke, at den kritiske sans skal sættes ud af spillet. Den kritiske sans, jeg tænker på, det er ikke den unuancerede, den, der opererer med stærkt forenklede opfattelser — det ser vi mange eksempler på — men en kritisk sans, hvori også indgår accept af den kunstneriske udviklings væsen.

Ellen Strange Petersen: Jeg vil gerne takke ministeren, fordi han har taget så seriøst på problemet og virkelig gjort sig megen umage for at sætte sig ind også i den tankegang, som mit spørgsmål er udtryk for. Jeg skal da gerne erkende, at det er nok en fejltagelse, når jeg sagde kulturministeriet, idet det er filmfonden, men ministeren står jo som den øverste ansvarlige.

Jeg giver ministeren fuldkommen ret i, at hverken han eller folketinget skal være smagsdommer, men jeg synes, det var så udmærket, at ministeren sagde, at det kan ikke være meningen, at det offentlige skal støtte hvad som helst, og derfor er jeg meget glad for, at ministeren nu vil tage forhandling op med de mennesker, der har ansvaret for disse ting. Jeg vil meget gerne have lov til at overdrage noget af det materiale, jeg har fået sendt fra folk, efter at mit spørgsmål var rejst. Jeg tror også, det vil overbevise ministeren om, at vi er nødt til at følge en linje, når man støtter kunsten — og det mener jeg staten skal gøre — en linje, som ikke krænker store dele af befolkningens følelser.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helveg Petersen): Jeg vil gerne modtage det materiale, som fru Ellen Strange Petersen har samlet sammen. Jeg bekræfter, at jeg vil tale med de organer, der er sat til at varetage det offentliges interesser, men understreger altså igen, at vi vil gang på gang komme til at stå over for visse sammenstød. Det er vor opgave at begrænse disse sammenstød, det er vor opgave at formidle kunsten over for befolkningen, men jeg understreger igen, at staten ikke principielt kan blande sig i sager, der har med den kunstneriske frihed at gøre. Vi risikerer, at der bliver stagnation, hvis vi kun skal støtte det